

РЕШЕНИЕ

№ 27559

гр. София, 08.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав, в
публично заседание на 02.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **168** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс във вр. с чл. 172 ал. 6 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП

Образувано е по жалба от К. В. С. с адрес – [населено място], [улица], вх.А, ет.3, ап.5 чрез адв. С. Г. със съдебен адрес – [населено място], [улица] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 1981/25-4332-005984/16.12.2025 г., по чл.171 т.1 б.“б“ от ЗДвП, издадена от мл. автоконтрольор в 02 група, 01 сектор в отдел „Пътна полиция“ СДВР – Т. Г. М., с която по отношение на жалбоподателя е наложена ПАМ – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но за не повече от 6 месеца.

В жалбата се излагат аргументи, че оспорената заповед е незаконосъобразна, издадена при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и на материалния закон. Твърди се, че жалбоподателят не е употребил наркотични вещества, а установената с техническо средство положителна проба е оспорена. По предвидения законов ред и въз основа на издаден талон за медицинско изследване жалбоподателят С. е предоставил биологичен материал – кръвна проба за химикотоксикологично изследване. За прилагане на ПАМ от вида на настоящата е необходимо употребата на наркотични вещества да е безспорно установена, какъвто настоящият случай не е. Моли съда за отмяна на оспорения акт.

В съдебно заседание, жалбоподателят се представлява от адв. Г., който поддържа жалбата и моли оспорената заповед да бъде отменена. Не претендира разноски.

Ответникът – мл.автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ –СДВР – Т. Г. М., чрез процесуалния си представител в представен по делото писмен отговор оспорва жалбата и излага аргументи за законосъобразност на оспорената заповед. В съдебно заседание се представлява от юрисконсулт

П., който поддържа становището си за неоснователност на жалбата и претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура редовно уведомена не изпраща представител.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

На 16.12.2025 г. в [населено място], около 09.35 часа, жалбоподателят управлявал товарен автомобил „И. 35Ц 12“ с рег. [рег.номер на МПС], собственост на Обединена Млечна компания ЕАД с Булстат[ЕИК] по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица], като на образуваното кръстовище с [улица] в района на пешеходна пътека при маневра ляв завой, участва в пътно –транспортно произшествие с пресичаща от ляво на дясно спрямо посоката на движение на автомобила пешеходка - С. К. К.. На място пристигат полицейски служители от отдел „Пътна полиция“ СДВР, които извършват проверка на жалбоподателя С.. Същият е тестван с техническо средство за употреба на алкохол, като резултатът е отрицателен. При проверка на жалбоподателя К. С. с техническо средство DrugTest 5000 STK с номер ARJF – 0040 и тест № 342, уредът отчита положителна проба за бензодиазепини. На водача е издаден талон за медицинско изследване № 264927 и същият е транспортиран до Военномедицинска академия, където е предоставил кръвна проба.

По отношение на жалбоподателя е издаден Акт за установяване на административно нарушение бл.№ 143567 от 16.12.2025 г., в който е посочено, че виновно е нарушил чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП.

АУАН е послужил като основание за издаване на оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 1981/25-4332-005984/16.12.2025 г. издадена от младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ - –СДВР – Т. Г. М., с която на основание чл. 171, т.1 б. Б от ЗДвП по отношение на жалбоподателя е наложена ПАМ – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 6 месеца.

Въз основа на предоставената от К. С. кръвна проба е изготвена съдебна – химикотоксикологична /токсикохимична / експертиза от магистър химик Д. А. и гл.асистент д-р И. И. – химици в специализираната Химикотоксикологична лаборатория към ВМА. Видно от заключението на експертизата, от извършените изследвания на биологични проби на К. В. С. не се установява наличие на наркотични вещества.

По делото е приета административната преписка, съдържаща тест от техническо устройство DrugTest, издадения АУАН, докладна записка, оспорената ЗПАМ, талон за изследване, справка картон на водача, заповеди на Министъра на вътрешните работи и на Директора на СДВР., съдебна – химикотоксикологична /токсикохимична / експертиза. Приети са и заверени копия от образуваното досъдебно производство ЗМ № 11374/2025 г. по описа на отдел „Разследване“ – СДВР.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от страна, която има правен интерес от оспорването и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално- правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Заповедта за налагане на ПАМ е индивидуален административен акт по смисъла на чл.21, ал.1 от

АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията, визирани в АПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, в акта следва да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му. Съгласно чл. 172, ал.1 от ЗДвП мярката се налага с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Съгласно чл. 59, ал.2, т. 4 АПК необходимостта от налагане на ПАМ следва да е обоснована от АНО съобразно преследваната от закона цел.

Съобразно разпоредбата на чл. 23 от ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки се уреждат в съответния закон. Съгласно чл.172, ал.1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

С оглед приетите по делото заповед № 513з- 9707/13.09.2024 г. и Заповед № 513з-6400/07.07.2023 г., издадени от директора на СДВР, както и Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, съдът прави извод, че обжалваният административен акт е издаден от валидно оправомощен материално и териториално компетентен орган, а именно младши автоконтрольор I степен в 02 група , 01 сектор в отдел „Пътна полиция“ –СДВР – Т. Г. М.. Следователно оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган.

Поради изложеното съдът приема, че оспорената заповед за налагане на ПАМ е издадена от компетентен орган и липсват основания за обявяването ѝ за нищожна. Заповедта е издадена в предвидената в закона форма - спазени са изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, т.к. в заповедта са посочени фактическите и правни основания за издаване на акта, поради което не са налице допуснати съществени нарушения на процесуалния закон. Заповедта се основа изцяло на издадения преди това Акт за установяване на административно нарушение с бл.№ 143567 от 16.12.2025 г.

Относно спазване на административнопроизводствените правила и материалноправната законосъобразност на оспорения акт:

Съгласно чл.171 ал.1 т.1 б. „б“ от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач: който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химикотоксикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, а. 4 установените стойности са определящи;

В АУАН е посочено, че водачът виновно е нарушил разпоредбата на чл. 5, ал. 3, т. 1, пр. 1 от ЗДвП - управлява пътно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и/или след употреба на наркотични вещества или техни аналози.

Първоначално, употребата на наркотични вещества е установена с техническо средство DrugTest 5000 STK с номер ARJF – 0040 и тест № 342 като уредът е отчел положителна проба за

бензодиазепини.

В настоящото производство обаче видно от приетата по делото съдебна – химикотоксикологична /токсикохимична / експертиза, изготвена от магистър химик Д. А. и гл.асистент д-р И. И. – химици в специализираната Химикотоксикологична лаборатория към ВМА от извършените изследвания на биологични проби на К. В. С. не се установява наличие на наркотични вещества. Следователно по делото категорично се опровергава твърдението в издадения АУАН, че жалбоподателят е управлявал товарният автомобил след употреба на наркотични вещества.

Материалноправната предпоставка за прилагане на ПАМ в хипотезата на чл. 171, т.1, б. „б“ от ЗДвП е шофиране след употреба на наркотични вещества, като нарушението следва да бъде констатирано със съставен акт за административно нарушение от компетентните длъжностни лица. В случая необходимата материалноправна предпоставка за налагане на мярката, макар да е установена първоначално с техническо средство, впоследствие изцяло е опровергана с надлежно извършено експертно заключение след предоставени биологични проби от кръв от К. В. С. по надлежния ред.

Констатациите в акта за установяване на административно нарушение съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП имат обвързваща доказателствена сила до доказване на противното. В конкретния случай, така описаните в АУАН констатации са оборени с годни писмени доказателства в настоящото производство и е установено безспорно, че жалбоподателят не е управлявал процесния товарен автомобил след употреба на наркотични вещества.

Следователно не са налице материалноправните предпоставки за налагане на принудителна административна мярка и оспорената заповед следва да бъде отменена като материално незаконосъобразна.

С оглед изхода на делото, разноски се дължат на жалбоподателя, но такива не се претендират, поради което съдът не дължи произнасяне.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд – София -град III-то отделение, 61 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на К. В. С. чрез адв. С. Г. със съдебен адрес – [населено място], [улица], Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 1981/25-4332-005984/16.12.2025 г. издадена от младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ - –СДВР – Т. Г. М., с която на основание чл. 171, т.1 б. Б от ЗДвП по отношение на жалбоподателя С. е наложена ПАМ – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 6 месеца.

Решението не подлежи на обжалване съгласно чл.172 ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: